

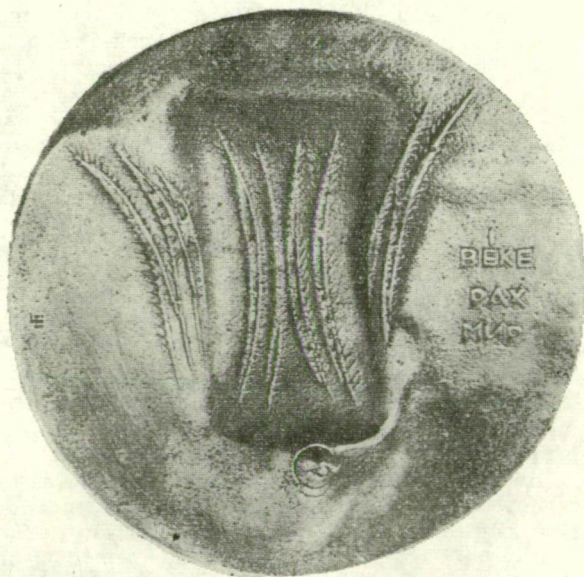
Az elmondottakkal nem tagadjuk a jelentős sikereket, nem lebecsülendő, hogy egy évben volt jó előadás több is, volt emlékezetes alakítás, több is, hogy részben visszahódították a közönséget — a látogatottsági statisztika beszédesen igazolja ezt —, háromszor annyian jártak színházba, mint az előző években. Egy és más történet annak érdekében is, hogy elfogadhatóvá tegyék a környezetet. Örvendetes, de ez csak forintok kérdése, a fenntartó tanács hozzájárulása volt a közös cél megvalósításához.

Az új színház lényege az új színpad, a belső megújulás. A külső eszközök hozzájárulhatnak, segíthetnek ebben. Nem igaz, hogy a jó bornak nem kell cégér. A színház mindig toborozta a közönséget, és elnézést a párhuzamért, erre egyként szükség van az erőművésznek, a cirkuszi artistának vagy a Nemzeti Színház örökös tagjának, csak más és másként mondja a prológot. Ezt a tevékenységet manapság divatos szóval közönségszervezésnek, színházi propagandának nevezzük. A plakát, a műsorfüzet és a kritikus, hite szerint, ezt szolgálja. Az idei évadnak ebben is volt újsága. Néhány plakát harsogó színeire rá kellett nézni; a Kulka Eszter szerkesztette műsorfüzetek e nemből kiválóak voltak; úgy érezzük, a méltó előadások visszhangja sem maradt el: a dicsérő, bíráló, segítő szó. Hisszük, hogy nem hiába, várjuk, hogy érkezik rá felelet.

Mit bizonyított ez az évad? Azt, hogy a közönségcsalogató „sikerdarabok” lehetnek régen, máshol sikerek, ez azonban még nem garancia. Azt, hogy a jó egyéni teljesítmény, a bravúr „megemeli” a darabot; arra kell törekedni, hogy minél több jó alakítás szülessék, gondot kell azonban fordítani arra is, hogy az együtt játszó színészek valóban együtttest alkossanak. Azt, hogy a rutin megfojtja a színpadot. Lehetne folytatni még, a rendezők, a színészek azonban belülről nézve bizonyára tudják ezt, kell tudniuk.

Van színházunk, és bízunk benne, hogy lesz a mainál még inkább figyelmet érdemlő is a Szegedi Nemzeti Színház.

KARDOS JÓZSEF

LIGETI ERIKA: BEKE